

[Poul Schlüter.]

tige inflation, det afgørende stød mod arbejdsløsheden, mod stagnationen er endnu ikke ført.

Også i år bruger vi i den danske samfundshusholdning væsentlig mere, end vi tjener, og vi fortsætter, hvad der jo til sidst bliver en bundløs gældsætning. Der er ingen vej uden om erkendelse af, at såvel det private som det offentlige forbrug ligger på et for højt niveau, og det er den bønne, som må vendes afgørende.

I mange år har i virkeligheden ingen regering villet eller magtet at føre den nødvendige politik. Den savnes stadig. Nu er det oplagt for enhver, at folketinget er nødt til at træde i funktion sidst på sommeren, og jeg vil gerne sige, at ingen skal tro, at folketinget og befolkningen kommer smertefrit igennem. Når vi har brugt for meget og skal i gang med at betale gammel gæld, samtidig med at vi må have øget investeringerne, kommer det til at smerte, og det kan lige så godt blive sagt nu fremfor i august.

Hvad løsningen sidst på sommeren skal gå ud på, kan vel ingen sige med sikkerhed nu. I den konservative folketingsgruppe mener vi, at der er et par ting, vi med sikkerhed kan sige ikke bør ske. For det første: Der bør ikke gennemføres en devaluering af den danske krone, hverken med et hak eller som en glidende devaluering. Det må vi, så kraftigt vi kan, advare imod.

For det andet: Man skal heller ikke blot bruge den sædvanlige metode, den, at man siger: nu kræver vi højere skatter og afgifter ind, men siden det beskærer efterspørgslen efter varer og dermed arbejdskraft, må vi hellere bruge en del, måske de fleste, af de samme højere skatter og afgifter til tilskud til erhvervslivet, så vi fremkalder en større efterspørgsel. Den metode er utilstrækkelig.

Somme tider kan det være på sin plads, at visse beskæftigelsesarbejder med offentligt tilskud er et led i en samlet plan. Men isoleret er denne metode utilstrækkelig. Vi mener i den konservative folketingsgruppe, at recepten må ligge i retning af, at vi prøver i samfundshusholdningen at spare os til bedre balance, men mere end det: samtidig at sætte ting i gang, så vi kan tjene os til ny velstand.

Jeg vil slet ikke beskæftige mig med det romantiske begreb nulvækst. Jeg vil bare sige, at nu har vi oplevet et par år, hvor det danske samfund har set, hvilke ulykker nulvækst, som vi jo har nærmet os, afstedkommer. Det giver

arbejdsløsheden, det giver mangelen på balance, det giver utrygheden. Det er denne mangel på vækst, vi skal have afskaffet.

Besparelser er nødvendige. Vi mener også allerede i indeværende finansår. Det må være et led i en politik, som giver virksomhederne og befolkningen ny optimisme og fremtidstro, at vi får det danske skattetryk sat ikke drastisk, men en smule ned. Det konservative folkeparti har igennem årene stemt imod milliarder i nye udgifter, og vi stillede en lang række ændringsforslag, nogle alene, andre sammen med andre partier, i foråret; dem vil vi vende tilbage til.

Vi ved jo, at augustforligspartierne har en aftale om finansloven både i år og med hensyn til næste år. Det er en aftale, som binder dem til hinanden. Det er min fornemmelse, at der er behov for at dispensere fra denne aftale, hvis det skal være muligt at få det konservative folkeparti og/eller venstre med i en løsning. Det kan ikke være sådan, at højden af finanslovens udgifter til næste år er låst bindende og endeligt fast. Hvis andre partier end augustforligspartierne skal inddrages i forhandlingerne, må også spørgsmålet om de samlede offentlige udgifter kunne være et forhandlings-tema. I den henseende bør aftalen fra august ikke være en spærrebom for den rigtige politik. Det siger jeg nu fredeligt og venligt og roligt, blot for at få etableret den rigtige start på forhandlingerne.

Vi mener, det er helt afgørende, at hovedpunktet i en ny politik bliver, at regeringen og folketinget sætter erhvervslivet i stand til at ekspandere på helt naturlig vis. Hvordan sikrer man det lettest? Det gør man nok ved, at et hovedmiddel bliver at etablere forudsætningerne for, at Nationalbanken forsvarligt kan nedsætte det indenlandske renteniveau. Renten er i mange virksomheder en næsten lige så stor omkostning som arbejdslønnen, og renten har folketinget måske større indflydelse på end arbejdslønningernes højde. Derfor må det blive et hovedpunkt at tilrettelægge en sådan politik.

Det tror vi også er vigtigt, fordi et af sygdomstegnene i dansk erhvervsøkonomi de sidste år er, at investeringerne er for lave. Det har både en kortsigtet virkning og en langsigtet. Den kortsigtede er, at der er for få byggepladser i erhvervslivet, den langsigtede, at der bliver skabt for lidt nyt. Det er kendetegnene for bankernes udlånspolitik på det sidste, at der er for få ansøgninger omkring nye projekter,